

str. 58, ke jest vyslovený opačný názor, se opírá jen o rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 7. července 1908 č. j. R I 755/8 J. Bl. 1908 str. 419. S těmito důvody však nelze souhlasiti. Neboť podle civilní jur. normy z 20. listopadu 1852 čís. 251 ř. zák. byly městské delegované okresní soudy (městské praetury) považovány za součást sborového soudu, což plyne z § 12 zmíněné jur. norm., kde se praví, že soudnictví se vykonává v první stolici sborovými soudy a okresními soudy (präturami), t. j. venkovskými okresními soudy. Ustanovení to třídilo příslušnost sborového soudu podle jeho širšího obvodu a užšího (městského) obvodu, v němž náleželo veškeré soudnictví sborovému soudu; a okresnímu soudu v sídle sborového soudu byla z toho vyhrazena jen určitá část (§ 12 odstavec 2) a vykonával tedy takový okresní soud soudnictví proto, poněvadž byl k tomu jako součást sborového soudu delegován. Jur. norma nečinila žádného rozdílu mezi soudci působícími přímo u sborového soudu a mezi soudci u delegovaného okresního soudu a ani s hlediska § 6 později vydaného adv. ř. z roku 1868 nelze takový rozdíl činiti. Postupem času bylo pak zavedeno samosoudcovství i u sborových soudů (§ 7 a jur. normy ve znění čís. nař. čís. 118/14 ř. zák. čís. 471/21 sb. z. a n., § 7 zák. 13/30 sb. z. a n.) a ani takový samosoudce nehlasuje v pravém slova smyslu, nýbrž vydává svá rozhodnutí právě tak jako samosoudce u okresního soudu. A oněm samosoudcům zřejmě nelze upříti kvalifikaci § 6 advok. ř., vykonávali-li jen samosoudcovství u sborového soudu jako radové po dobu nejméně pěti let. Z toho plyne, že § 6 advok. ř. nekladl důraz na vykonávání hlasovacího práva a že slovo »als stimmführender Rat«, značí, že jen rada jmenovaný pro sborový soud a nikoliv soudce nižšího druhu byt' byl i měl právo hlasovací, má kvalifikaci § 6 adv. ř. A takovéto samosoudcovské úkony přímo u sborového soudu přiděluje právě tak president sborového soudu, jako přidělení rady jmenovaného soudu u sborového soudu k okresnímu soudu v sídle sborového soudu. Jestliže rada sborového soudu přidělený okresnímu soudu v sídle sborového soudu jest právě tak členem sborového soudu jako rada vykonávající jen samosoudcovské úkony přímo u sborového soudu, není mezi nimi rozdíl a není rozumného důvodu, proč by mezi nimi měl býti činěn rozdíl s hlediska § 6 advok. ř.

Čís. 13680.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Zákonem stanovená lhůta rekursní platí i pro opravný prostředek prvního soudce podle § 45 zákona a počítá se ode dne, kdy došly spisy od soudu rekursního u soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, R I 736/34.)

Rekursní soud změnil usnesení opatrovníckého soudu. Dovolací rekurs prvního soudu (podle § 45 zák. čís. 100/1931) Nejvyšší soud odmítl.

D ů v o d y:

Zákonem stanovená lhůta rekursní platí i pro opravný prostředek prvního soudu podle § 15 nesp. pat., nyní § 45 zákona čís. 100/31 (sb. n. s. čís. 1385) a počítá se ode dne, kdy došly spisy od soudu rekursního u soudů první stolice (J. Bl. 551/17, rozh. z 28. srpna 1917 R V 511/17). V tomto případě došly spisy u prvního soudu dne 3. dubna 1934, dovolací rekurs prvního soudu byl podán dne 5. května 1934 (datován je 19. dubna 1934), tedy byl vznesen po uplynutí patnáctidenní lhůty rekursní § 36 (1) zákona čís. 100/1931, tudíž opožděně.

Čís. 13681.

Delší rekursní lhůta podle § 83 ex. ř. platí jen, jde-li v rekursu o důvody a otázky, jež plynou z povahy věci a ze speciálních předpisů §§ 79 až 82 ex. ř.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, R I 747/34.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě cizozemského exekučního titulu. Rekursní soud odmítl rekurs dlužníka jako opožděný. **D ů v o d y:** Napadené usnesení bylo povinné straně doručeno dne 14. února 1934, stížnost byla podána dne 28. února 1934, tudíž 14. dne po doručení. Jde o řešení otázky, zda činila lhůta k rekursu proti povolení exekuce ve smyslu § 83 ex. ř. čtrnáct dní, či podle § 65 ex. ř. osm dní. Jak již nejvyšší soud rozhodl v exekuční věci týchž stran ze dne 21. října 1933 č. j. R I 931/33-I čís. sb. 12939 platí předpis posledního odstavce § 83 ex. ř. (čtrnáctidenní rekursní lhůta a přípustnost mimořádné dovolací stížnosti) jen pro případ, že jde při vyřízení rekursu o otázky a zájmy speciální, jež plynou z povahy věci a ze speciálních předpisů §§ 79 až 82 ex. ř., tudíž pokud jest stížnost podána z důvodů, které souvisejí s otázkou vykonatelnosti cizozemského exekučního titulu. Pokud však stížnost není podána z těchto důvodů, nýbrž z důvodů nesouvisejících s otázkou vykonatelnosti exekučních titulů a z takových důvodů, týkajících se otázek povahy obecné, které se mohou vyskytnouti při každé jiné exekuci na základě tuzemského exekučního titulu, neplatí výjimečný předpis § 83 ex. ř. V souzeném případě nepodala povinná strana stížnost z důvodů souvisejících s otázkou vykonatelnosti cizozemského exekučního titulu. Uplatňovala především, že není přesně určen předmět žádaného plnění, že rakousko-uherské zlaté koruny neexistují, pročez prý navržený exekuční způsob jest pochybený, ježto měla býti vedena exekuce podle § 346 ex. ř., dále že vymáhající strana neosvědčila způsobem uvedeným v § 9 ex. ř. přechod vymáhané pohledávky z firmy A. na tuzemskou reprezentaci této pojišťovny a konečně nedovolenost a nemožnost plnění plynoucí z devisových předpisů vydaných v Československé republice. Jest tudíž vidno, že stěžovatel nenapadal povolení exekuce z důvodů uvedených v §§ 80 a 81 ex. ř., nýbrž z důvodů, které se mohou vyskytnouti při každé jiné exekuci na základě tuzemského exekučního titulu, ježto s otázkou vykonatelnosti cizozemského rozsudku vůbec nesouvisejí. Plynula tudíž stě-